

VARGA MELINDA

Inger a távolság idegrendszerén

Ahogy az idő meszet olt az érfalon,
a csontok váza lassan, porladón jelzi,
a szépség törékeny, illanó vonás,
a vér lusta folyó a bőr alatt,
nikotinnal táplálja a szívszobát,
úgy lettél gondolat a lélek ráncain,
mi sebben edzett százfokos pokol,
ne firtasd, miért, nem kívánt otthon ez,
úton felejtett zöld lakókocsi,
nem csoda, ha benne nem leled helyed.
Nem kérem, hogy cipeld hátadon a hót,
csak a tavaszi fákat engedd látszani,
a szerelem ma nem más,
egyszerű, állatias, félszeg rettegés,
hogyan el ne ragadjanak
tőlem idegen reggelek.

Úgy simulj mellelhez, mint papírhoz
az ölelkező rímek, amikor a testek
megismételhetetlen ritmikáját éneklik meg,
ne csitulj várni, szüntelen keress,
s látni fogod, amint ajkam pirosba borul.
Bitorolj, mint csöndet a sötét,
vagy a lármát a szőke hajnalok,
torkodat csiklandó tüzes víz legyenek,
tenyeredbe simuló puha kéz a perc,
tenyered ívére rajzolt időtlenség leszek.
Követlek a poklok macskakövein,
a menny karavánján leszek a fény,
homlokodra hulló finom hópihe,
inger a távolság idegrendszerén.

VARGA MELINDA költő,
újságíró (1984,
Gyergyószentmiklós).
A Babeş-Bolyai
Tudományegyetem
újságíró szakán szerzett
diplomát. Jelenleg
Kolozsvárott él, az *Irodalmi
Jelen* munkatársa.
Legutóbbi kötete: *Ürezüst*
(Irodalmi Jelen Könyvek,
Arad, 2013).

Alkony májussal

*kávébarna arcú ez az alkony
a bágyadt nap a tömbök hátán
elterül
narancsszín kendő
ami fáradt vándor
vánkosa lesz*

Átmenet

*a szomjas este
torkán akadt a lélegzet
az élet átmeneti bizsergés
valami földöntúli bódulat után
erőpróba egy ismeretlen
valósághoz*

Mámor

*a pillanat bűnös almaként
ropog a számban
ha ujjad zsiszeg a bőrön*

Képzeltetés

*mormota délutánban
huncut nyári eső kopog
a gondolatokra
magamra ölténélek
sikolyomra fűzném fel
e versidomot*